

ELLA

Et miro però no em veus. Et toco però no em sents. Et parlo però no m'escoltes. T'estimo però no em coneixes. Ets un somni. Un simple somni que es repeteix una i altra vegada. Mentida, no, no és un simple somni. Imagino el teu rostre en les persones que em creuo. Fantasio amb tu dia i nit. Tinc la gran esperança que realment existeixis. Aquesta esperança em va matant a poc a poc. Vaig perdent el cap, ja no distingeixo el que és real i el que no. El meu moment preferit i el que espero amb ànsies és el d'anar-me'n a dormir. I no és que estigui cansada, ni que tingui molta son. És el moment on realment soc jo, on les nostres mans s'entrellacen i els nostres llavis no se separen. Amb tu em sento invencible, imparable.

Dia rere dia, nit rere nit. Cada dia estic mes enamorada d'algú que no és de carn i ossos. D'algú que en obrir els ulls s'esfuma. Ets una simple invenció del meu subconscient. Un subconscient trist i sol, d'una persona trista i sola.

He despertat completament destapada. Tinc el nas fred i porto un mitjó de cada color. Miro amb mandra el despertador que marca les dotze en punt. El meu gat juga amb un fil que penja del meu jersei marró folgat. M'aixeco entre la penombra de la meva habitació i em dirigeixo a la cuina a fer-me un cafè. Em menjo una torrada amb alvocat i canonges. Seguidament agafo uns pantalons d'estil "*boyfriend*", bastant desgastats ,que ahir vaig deixar sobre la cadira *vintage* que hi ha a l'entrada. Em poso unes botes negres "*jeffrey Campbell*" i desganada, em faig un monyo. Surto de casa donant un cop fort a la vella porta de fusta.

És un dia qualsevol, en un lloc qualsevol. Però no una mirada entre altres. És ella. Sí, ella. Que com la reconec? La porto veient més temps del que puc comptar amb els dits de les mans. Recordo cada corba, cada piga, cada marca del seu cos.

El seu cabell fosc com les nits fredes de hivern i la seva pell blanca com la neu en ple gener, m'hipnotitzen com si estigués sota l'efecte d'alguna droga al·lucinògena. No em puc creure el que veuen els meus ulls, no puc creure que estigui desperta. I ara què? M'hi apropo? Li parlo?

Estic massa nerviosa, em tremolen totes les extremitats del cos. Ja he perdut l'esperança que sigui real. No puc creure que sigui veritat el que veuen els meus ulls. Em pessigo i em fa mal. És real. Completament real.

Tinc tanta por, tants sentiments removent-se en el meu interior que em quedo paralyzada. La gent em mira escandalitzada i molesta per la meua presència enmig d'un carrer atapeït. Torno a dominar el meu cos i la meua ment. Decidida vaig a on l'he vista. No hi és. Com pot ser? Imbecil de mi.

Corro desesperadament. Veig el seu cabell des de lluny. Sense pensar-ho dues vegades creuo carrers i carreteres. Ploro i hiperventilo. He tingut la millor oportunitat de la meua vida. Després de tants psicòlegs i psiquiatres, tants amics perduts, podria demostrar que era real, que ella existeix, que no es fruit de la meua imaginació, que no estic boja. I l'he perduda.

He perdut allò que més desitjo en aquest món. He perdut la raó per la qual m'aixeco tots els dies, per la qual no em dono per vençuda. Se n'ha anat i ni tan sols hem intercanviat una mirada, ni un somriure, ni un simple *hola*.

Semblava desorientada. Com si busqués alguna cosa o algú. He sentit pànic i la meua vista s'ha ennuolat i no he pogut veure on es dirigia.

No sé ben bé com explicar com em sento ara mateix. No tinc ganes de res. No vull parpellejar, no vull que l'oxigen arribi als meus alvèols, no vull que les meves plaquetes sanguínies lluitin per curar les meves ferides. Sento un buit tan gran dins meu que és com si m'haguessin estripat el cor i els budells. Em dirigeixo a casa a peu, donant tombos per la gran ciutat. Enfonsada en un mar de llàgrimes busco les claus de casa a la butxaca i no hi són. De cop i volta sento els meus batecs del cor com mai els havia sentit. M'hauran caigut? Me les hauré descuidat a casa? No tinc clar si és el millor o el pitjor dia de la meua vida. Segueixo rumb al

piset on visc capbaixa. Estic a uns vint passos d'arribar, quan, de sobte veig una silueta que espera davant la porta. No mentiré, estic bastant desconcertada, mai ningú passa per aquest carrer i menys per casa meva.

-Ei tu, què caram fas aquí? –dic amb un to un tant despectiu

De cop i volta, gira el cap. No tinc paraules.

-Jodie?

-I...lv...lvy? – quequejo.

Els nostres ulls diuen tot el que la nostra boca es incapaç de pronunciar. Es ella, si ella.

-No puc creure que estiguis a un pam del meu nas.

-Jo tampoc. Ja pensava que em tornava boja.

-Jo estic boja. Boja per tu.

S'apropa als meus llavis lentament i em fa el petó més apassionat i salvatge que mai m'han fet en tota la meva vida. Li envolto el coll amb les meves mans i ella fa el mateix amb la meva cintura. Despentino el seu cabell llis de mitja melena encastant-la contra la paret. Amb les seves mans innocents, recorre cada centímetre del meu cos. Soltadament es posa a ploure. Estem xopes però no ens importa.

-Com sabies que visc aquí?- pregunto obrint la porta i fent una senyal perquè entri

-Una nit estrellada em vas dir a l'oïda que si feia falta creuaries mil inferns per trobar-me. Jo només he agafat unes claus que he trobat al terra i he preguntat de qui eren, fins que he arribat a tu. Tu eres el meu destí des de la primera vegada que vaig sentir la teva dolça veu, des de la primera vegada que vaig veure els teus ulls, la teva mirada; tu eres el meu destí des del meu primer somni.